

299690 - معنای «تغابن»

سوال

منظور از تغابن در نصوص اسلامی چیست؟

پاسخ مفصل

تغابن از «غبن» گرفته شده. می‌گویند: او را در فروش مورد «غبن» قرار داد...

امام فیومی رحمه الله می‌گوید: «غَبْنُهُ فِي الْبَيْعِ وَالشُّرَاءِ غَبْنًا (او را در خرید و فروش مورد غبن قرار داد) از باب صَرَبَ مِثْلَ غَلَبَهُ فَانْعَبَنَ (او را غالب کرد پس احساس نقص کرد) و غَبْنُهُ یعنی از او کم کرد یا او کم داد و غَبْنٌ بر بنای مفعول که مغبون است یعنی از او در قیمتش یا دیگر امور کم شده است و غَبِينَةٌ نامی است برگرفته شده از آن، و غَبْنٌ رَأْيُهُ غَبْنًا (رای و نظرش کم شد) از باب تَعَبَّ يَعْنِي هَوَسٌ وَ ذَكَوَتْشُ كَمَ شَدَّ...» (المصباح المنیر: ۴۴۲).

نگا: «مختار الصحاح»، ماده «غ ب ن»، (صفحه: ۲۲۴) و «القاموس المحيط»، فصل غبن، (۱/ ۱۲۱۹).

شنقیطی می‌گوید: «غبن: همان احساس نقص است، همانند خبن زیرا در دو حرف از سه حرف با هم مشترکند چنان‌که در فقه لغت آمده در معنا به هم نزدیکند چنان‌که در حرف مختلف یعنی خاء و غبن به هم نزدیکند (هر دو حرف از حلق خارج می‌شوند) و چون غبن در حلق مخفی‌تر است (از قسمت پایین حلق تلفظ می‌شود) و خاء آشکارتر است (از اول حلق تلفظ می‌شود) از این روی غبن مربوط به امور مخفی است و خبن برای امور آشکار» (أضواء البيان: ۲۰۱/۸).

از این روی روز قیامت را «یوم التغابن» نامیده‌اند زیرا آن جاست که خُسران اهل کفر و گمراهی آشکار می‌شود زیرا آخرت خود را فروخته و با آن دنیا خریده‌اند، پس آن جاست که زیان بزرگشان و ورشکستگی تجارتشان آشکار می‌شود.

راغب اصفهانی . رحمه الله . می‌گوید: «غَبْنٌ يَعْنِي أَنْ كُنْتَ بِهٖ شَكْلِي مَخْفِي، حَقَّ كَسِي كَهٗ بِأَنَّ تُوَّ فِي حَالِ مَعَامَلَةٍ اسْتَبْرَأَ بِخَوْرِي، حَالٌ إِنْ كَانَ فِي مَوْرَدِ مَالٍ بِأَنَّ كُنْتَ مَعْبُودًا فَلَانَ وَ إِنْ كَانَ فِي مَوْرَدِ رَأْيٍ وَ نَظَرٍ بِأَنَّ كُنْتَ مَعْبُودًا: غَبْنٌ وَ إِنْ كَانَ فِي مَوْرَدِ شَيْءٍ غَفَلْتَ كُنِيَ وَ أَنْ رَأَى غَبْنًا بِدَانِي مِيْ كُوبِي: غَبْنْتُ كَذَا غَبْنًا.

و روز تغابن همان روز قیامت است زیرا وقوع غبن در خرید و فروشی که به آن اشاره کردیم (دادن آخرت و خریدن دنیا) آشکار می‌شود. الله تعالی می‌فرماید:

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ﴾ [بقره: ۲۰۷]

(و از میان مردم کسی است که جان خود را برای طلب خشنودی الله می فروشد)
و می فرماید:

﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ﴾ [توبه: ۱۱۱]

(در حقیقت الله از مؤمنان جان و مالشان را به [بهای] این که بهشت برای آنان باشد خریده است)
و می فرماید:

﴿الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا﴾ [آل عمران: ۷۷]

(کسانی که پیمان الله و سوگندهای خود را به بهای ناچیزی می فروشند).

آن جا می دانند که با ترک آن فروش و با خریدی که کرده اند مغبون شده اند.

از یکی درباره روز تغابن پرسیدند؛ گفت: همه چیز برایشان بر خلاف ارزش آن در دنیا دیده می شود.

یکی از مفسران می گوید: اصل غَبْن: مخفی کردن یک چیز است و غَبْن با فتحه: موضعی است که آن چیز در آنجا مخفی می شود، سپس سرود:

ولم أر مثل الفتیان فی غَبْنِ الأيامِ ینسون ما عواقبها.

مانند جوانان ندیده ایم که در کم شدن روزها، فرجام آن را فراموش می کنند» (المفردات فی غریب القرآن: ۶۰۲).

همچنین طبری (۴۱۹/۲۳) با سندی حسن از علی بن ابی طلحه از ابن عباس روایت کرده که درباره ﴿ذَلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ﴾ (آن روز، روز تغابن است) گفت: این از نام های روز قیامت است، آن را بزرگ داشته و به بندگانش درباره آن هشدار داده است.

چنان که با سند صحیح از مجاهد روایت کرده که درباره ﴿ذَلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ﴾ گفت: «این مورد غبن قرار گرفتن اهل دوزخ توسط اهل بهشت است».

و از قتاده درباره آیه ﴿يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ﴾ روایت کرده که گفت: آن روز قیامت است و آن روز تغابن است: «روزی که اهل بهشت، اهل دوزخ را غبن می کنند».

و ابن جریر دربارهٔ ﴿ذَلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ﴾ می‌گوید: «روزی که اهل دوزخ توسط اهل بهشت مورد عُن قرار می‌گیرند و اهل تفسیر چنان که ما گفته‌ایم، گفته‌اند».

بغوی می‌گوید: «روزی که شما را برای روز جمع یکجا می‌سازد، معنایش روز قیامت است که اهل آسمان‌ها و زمین در آن یکجا می‌شوند، آن روز، روز تغابن است که بر وزن تفاعل از عُن است و آن یعنی از دست رفتن بهره، و منظور از مغبون کسی است که دربارهٔ اهل و خانه‌هایش در بهشت مورد عُن قرار گرفته (آن را از دست داده است) و آن روز است که عُن همهٔ کافران برای ترک ایمان آشکار می‌شود و همچنین عُن هر مؤمنی به سبب کوتاهی در نیکی کردن» (تفسیر البغوی: ۱۰۴/۵).

قرطبی می‌گوید: «روز قیامت را از آن روی، روز تغابن نامیده‌اند که در آن اهل بهشت، دوزخیان را مورد عُن قرار می‌دهند، یعنی به رسم مبادله، اهل بهشت، بهشت را برمی‌دارند و اهل آتش، دوزخ را و به سبب عوض کردن خیر با شر و مرغوب با نامرغوب و خوشی با عذاب، مورد عُن قرار می‌گیرند» (تفسیر القرطبی: ۱۳۶/۱۸).

شنقیطی می‌گوید: «علما، حقیقتِ عُن در این موقعیت را بیان کرده‌اند که هر انسان جایی در بهشت و جایی در دوزخ دارد، پس چون اهل دوزخ به دوزخ وارد شوند جایشان در بهشت باقی می‌ماند و چون اهل بهشت به بهشت داخل شوند جایشان در دوزخ باقی می‌ماند. آن جاست که منازل اهل بهشت در دوزخ برای دوزخیان خواهد بود و منازل اهل آتش در بهشت برای اهل بهشت می‌شود که آن را از دوزخیان به ارث می‌برند، پس احساس عُن بسیار دردناک می‌شود یعنی عوض شدن جایگاهی در آتش با جایگاه در دوزخ؛ [بهشتیان] جای دیگرانی را که به دوزخ رفته‌اند به ارث برده‌اند» (أضواء البیان: ۲۰۱/۸).

از شیخ ابن عُثیمین - رحمه الله - پرسیده شد: یکی از سوره‌های قرآن، تغابن نام دارد؛ معنای تَغَابُن چیست؟

ایشان - رحمه الله - چنین پاسخ دادند: «تغابن یعنی مغلوب شدن به نقص، و الله عزوجل در این سوره یادآور شده که روز تغابن در حقیقت همان روز قیامت است. الله تعالی می‌فرماید:

﴿يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذَلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ﴾ [تغابن: ۹]

(روزی که شما را برای روز گردآوری گرد می‌آورد آن [روز] روز تغابن است).

تغابن حقیقی، تغابن در آخرت است به طوری که گروهی در بهشت و گروهی در آتش خواهند بود، اما تغابن دنیا در برابر تغابن آخرت چیزی نیست، از همین روی الله تعالی می‌فرماید:

﴿انظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَلَآخِرَةُ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلاً﴾ [اسراء: ۲۱]

(ببین چگونه بعضی از آنان را بر بعضی دیگر برتری داده‌ایم و قطعا درجات آخرت و برتری آن بزرگتر و بیشتر است)».

(فتاوی نور علی الدرب: ۵/۲ بر اساس شماره‌گذاری الشاملة)

والله اعلم.